

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Oddíl národní házené 1. NH BRNO, z.s.**, IČO: 26627809
sídlem Novoměstská 21a, 621 00 Brno
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčkova 42, 615 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/21, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 10. 2020, č. j. 36613/20/500-10480-711175, a ze dne 27. 1. 2021, č. j. 3015/21/5000-10480-712945,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne ze dne 1. 10. 2020, č. j. 36613/20/500-10480-711175, a ze dne 27. 1. 2021, č. j. 3015/21/5000-10480-712945, **se zrušují** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 27 570 Kč, a to k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Bubeníčkova 42, 615 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Platebním výměrem Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj – Územní pracoviště Brno I (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 8. 2012, č. j. 344139/12/288981703079 (dále jen „platební výměr na odvod“), byl žalobci podle § 44a odst. 3 písm. a), § 44a odst. 4 písm. c) a § 44a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) a podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 6 000 000 Kč. V návaznosti na platební výměr na odvod vydal správce daně také platební výměr ze dne 12. 4. 2013, č. j. 1349107/13/30000-04701-703079 (dále jen „platební výměr na penále“), kterým žalobci vyměřil penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně za období od 14. 11. 2007 do 13. 8. 2012 ve výši 6 000 000 Kč.
2. Proti platebnímu výměru na odvod žalobce podal odvolání, o němž žalovaný již dříve dvakrát rozhodl (rozhodnutí ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9086/13/5000-24700-710142, a ze dne 18. 12. 2015, č. j. 42303/15/5000-10470-711175). Obě tato rozhodnutí byla postupně zrušena rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2015, č. j. 31 Af 49/2013-60, a ze dne 4. 10. 2017, č. j. 31 Af 15/2016-65 [kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 6. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017-39]. Žalovaný proto opět rozhodl o podaném odvolání rozhodnutím ze dne 1. 10. 2020, č. j. 36613/20/5000-10480-711175 (dále jen „odvolací rozhodnutí o odvodu“), a to tak, že změnil platební výměr na odvod tak, že odvod snížil na 903 942 Kč.
3. Proti platebnímu výměru na penále podal žalobce taktéž odvolání, o němž žalovaný také opakovaně rozhodoval (rozhodnutí ze dne 11. 11. 2013, č. j. 27462/13/5000-24700-710142, a ze dne 3. 8. 2016, č. j. 34404/16/5000-10470-711175). Také tato rozhodnutí byla zrušena rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2015, č. j. 31 Af 4/2014-38, a ze dne 13. 2. 2018, č. j. 31 Af 65/2016-52. Žalovaný proto opět rozhodl o podaném odvolání rozhodnutím ze dne 27. 1. 2021, č. j. 3015/21/5000-10480-712945 (dále jen „odvolací rozhodnutí o penále“), a to tak, že změnil platební výměr na penále tak, že penále snížil na 903 942 Kč.
4. Žalobce samostatnými žalobami brojí proti odvolacímu rozhodnutí o odvodu i odvolacímu rozhodnutí o penále. Jelikož obě žaloby spolu úzce souvisejí, rozhodl soud usnesením ze dne 1. 11. 2021, č. j. 31 Af 78/2020-103, o spojení obou věcí ke společnému projednání.

II. Stanoviska účastníků řízení

5. Žalobce se domáhá zrušení obou napadených rozhodnutí a vrácení věcí žalovanému k dalšímu řízení. V obou žalobách uplatňuje shodnou argumentaci s tím, že si je vědom toho, že penále sleduje osud odvodu. S ohledem na to, že rozhodnutí o odvodu považuje za nesprávné a v rozporu se zákonem, nezbyvá než se žalobou bránit i proti navazujícímu rozhodnutí. Uvádí, že se snížením odvodu za nedodržení minimálního podílu spolufinancování souhlasí. Byť nesouhlasí s hodnocením ostatních pochybení ze strany soudu v předchozích rozsudcích, považuje za bezpředmětné znovu tyto námitky opakovat

a odkazuje na své původní námitky a správní žalobu. Účel poskytnutých prostředků byl bezzbytku naplněn. Pokud by se vítězný uchazeč veřejné zakázky neúčastnil, byly by náklady na stavbu znatelně dražší. Závěr o nadřazení vlastních personálních a ekonomických zájmů je nepodložený. Stanovení odvodu ve výši 15 % dotace je stále zjevně nepřiměřené, když v neprospěch žalobce hovoří pouze nedostatky formální. Odvod má být v tomto případě stanoven ve výši překračující desítky tisíc Kč. Pokyn Generálního finančního ředitelství č. GFŘ - D - 38 pro stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně (dále jen „pokyn GFŘ D-38“) není obecně závazným právním předpisem. Žalovaný opakovaně porušil závazný pokyn krajského soudu, když opět neposoudil likvidační dopad odvodu. Tvrzení žalovaného, že názor krajského soudu vyvrátil NSS, je minimálně zavádějící. NSS svůj závěr dovozuje za prvé v rozporu s dosavadní judikaturou, za druhé z rozsudku, který se ovšem tímto přímo nezabývá. Závěr o nehodnocení likvidačního dopadu neodpovídá jeho smyslu a je nelogický a nespravedlivý. Pokud by bylo ponecháno hodnocení likvidačního dopadu až na řízení o prominutí odvodu, pak by s ohledem na formalizovaná pravidla zřejmě nemohlo dojít k prominutí. Žalobce dále poukazuje na strukturu a výši svých příjmů, své hospodářské výsledky a členskou základnu a uzavírá, že vymáhání odvodu by znamenalo okamžitý vstup žalobce do likvidace. Nad rámec těchto důvodů žalobce v žalobě proti rozhodnutí o penále namítá, že žalovaný nezkoumal délku období, kdy byl žalobce objektivně v prodlení a kdy bylo prodlení způsobeno nečinností finančního úřadu. Ten zahájil kontrolu až s odstupem řady let.

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě proti rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně uvádí, že s ohledem na předchozí rozsudky není namístě se opětovně zabývat skutečnostmi, ze kterých vyplývá porušení rozpočtové kázně. Napadené rozhodnutí podle něj není nepřezkoumatelné. Žalovaný dále poukazuje na vývoj judikatury s tím, že rozsudek NSS v této věci vyjádřil právní názor tehdy nový. Pochybení žalovaný rozdělil do tří okruhů - pochybení, která nemohla mít žádný vliv na výběr nejvýhodnější nabídky a nenabourala základní zásady postupu poskytovatele, pochybení, která vliv na výběr nejvýhodnější nabídky mít mohla a svou podstatou mohla „nabourat“ základní zásady postupu zadavatele, a pochybení, která zásadně „nabourala“ základní zásady postupu zadavatele, došlo k ohrožení základního smyslu zákona č. 137/2006, Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), tedy zabezpečení konkurenčního prostředí, resp. objektivní hospodářské soutěže mezi uchazeči za účelem efektivního nakládání s veřejnými prostředky. Většina pochybení spadá do druhého okruhu. Do třetího okruhu řadí žalovaný střet zájmů. Zadání zakázky proběhlo v podstatě bez výběrového řízení. Žalovaný se zabýval všemi konkrétními okolnostmi a neshledal důvod ke snížení odvodu. Neprůhlednost zakázky umocňuje uzavření smlouvy ještě před otevíráním obálek s nabídkami. Podstata férovosti nespočívá pouze v nejnižší nabídkové ceně, ale i v tom, že nebyla zachována objektivita hospodářské soutěže. Likvidační dopad odvodu se neposuzuje v rámci ukládání odvodů, neboť se nejedná o správní sankci. Pokyny Generálního finančního ředitelství GFŘ - D - 17 k rozhodování ve věci žádostí o prominutí odvodů a penále za porušení rozpočtové kázně (dále jen „pokyn GFŘ D-17“) a D-38 nejsou v rozporu. Skutečnost, že pokyn GFŘ D-17 obsahuje ustanovení o tom, že v případě žalobce (s ohledem na konkrétní porušení) nelze odvod a penále prominout, pouze svědčí o tom, že se skutečně jednalo o závažné pochybení. K žalobě proti rozhodnutí o penále žalovaný nad rámec toho uvádí, že se v rámci přezkumu tohoto rozhodnutí nelze zabývat námitkami směřujícími proti

stanovení odvodu. Penále vzniká ze zákona, rozhodnutí o jeho předepsání není konstitutivní a jeho výši nemůže žalovaný ovlivnit. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žaloby zamítl.

7. V replice žalobce především poukazuje na to, že některá tvrzení žalovaného jsou zavádějící. Dotace byla plně využita a žalobce platí penále a odvod z vlastních, tj. jiných finančních prostředků. Proti rozhodnutí o penále mu nezbyvá než se bránit ve značné míře ze stejných důvodů. Uvedl ale i důvody jiné.
8. V duplice žalovaný opakuje, že v případě žaloby směřující proti uložení penále nelze vést argumentaci směřující proti uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalobce v citacích předchozího rozsudku NSS vytrhává pasáže z kontextu a neakceptuje skutečný smysl daného textu. Při stanovení penále nelze přihlížet k likvidačnímu charakteru penále. Žalovaný neměl prostor respektovat předcházející právní názor krajského soudu, který následně NSS korigoval.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
10. Předně soud uvádí, že se jedná o opakované posouzení věci (viz shora citované rozsudky Krajského soudu v Brně a NSS), v rámci něhož již není prostor pro opětovné posuzování týchž otázek a polemiku s dřívějším právním názorem (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50). Ostatně žalobce již posouzené otázky činí předmětem sporu toliko povšechně odkazem na svá dřívější podání a předchozí žalobu. Takový odkaz však nelze ani považovat za řádný žalobní bod, neboť z něj přímo neplynou důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud se nemohl zabývat námitkami, které přímo nesměřují proti nyní napadenému rozhodnutí žalovaného. Pro úplnost soud na tomto místě dodává, že jako řádný žalobní bod nemohl vyhodnotit ani tvrzení, jimiž žalobce zákonnost napadeného rozhodnutí přímo nezpochybňuje (např. poukazuje-li toliko na to, že určitý postup je pouze „sporný“).
11. Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nicméně tuto námitku žalobce uplatňuje spíše povšechně a souhrnně. Soud proto může taktéž pouze v obecné rovině konstatovat, že neshledal žádnou překážku pro to, aby správnost závěrů žalovaného věcně posoudil. Žalovaný identifikoval rozhodnou právní úpravu, provedl její interpretaci, popsal zjištěné skutečnosti a na ně svůj právní názor aplikoval. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jaký postoj žalovaný k věci samé a k námitkám žalobce zaujal a proč. Soud proto napadené rozhodnutí hodnotí jako přezkoumatelné.
12. Ve věci samé žalobce namítá nepřiměřenost výše odvodu za porušení rozpočtové kázně a neposouzení jeho možného likvidačního charakteru.
13. Soud se nejprve vyjádří k námitce neposouzení možného likvidačního charakteru odvodu. V této části soud dává za pravdu žalovanému, že NSS ve svém rozsudku ze dne ze dne 30.

6. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017-39, zcela explicitně korigoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 31 Af 15/2016-65. NSS mimo jiné uvedl, že „[k] posouzení majetkového dopadu odvodu slouží právní nástroje jako posečkání dle daňového řádu nebo institut prominutí dle zákona o rozpočtových pravidlech. Je tedy zřejmé, že tento odvod může mít likvidační dopad na žalobce, avšak vzhledem k povaze odvodu není možné likvidační dopad zohlednit již při jeho ukládání, nýbrž až v rámci dodatečných řízení o posečkání nebo prominutí.“ Tento právní názor je zcela jasný a jednoznačný. Jak uvedl rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, „[z]ruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“ Taková situace nastala i v nyní projednávané věci, přičemž závazný právní názor NSS musí nyní respektovat i zdejší soud, neboť při přezkumu nového správního rozhodnutí vydaného po zrušení soudem v téže věci již není žádný prostor pro další polemiku o správnosti tohoto právního názoru (viz již citované usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50). Krajský soud proto může pouze konstatovat, že se žalovaný závazným právním názorem NSS řídil a naopak právní názor krajského soudu týkající se posouzení likvidačního dopadu odvodu správně nerefletoval. Žalobní námitky týkající se této otázky proto soud vyhodnotil jako nedůvodné.

14. Naproti tomu krajský soud shledal důvodnou námitku nepřiměřenosti výše odvodu za porušení rozpočtové kázně.
15. Žalobci jakožto příjemci dotace byly v roce 2007 poskytnuty Českou republikou – Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 24838/2007-480 ze dne 01. 11. 2007 peněžní prostředky v celkové výši 6 000 000 Kč. Peněžní prostředky byly poskytnuty v rámci PROGRAMU 233510 na realizaci projektu s názvem „PS7-TJ-Brno, Řečkovice-Výstavba zázemí házené“, evid. č. ISPROFIN 233512-2217. Přílohou k rozhodnutí byly i závazné podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu. Žalobce se v rámci této dotace podle žalovaného dopustil následujících porušení rozpočtové kázně:

„a) Nesplnil část B bod 2 a bod 4 Podmínek, neboť v rámci závěrečného vyhodnocení projektu dokladoval MŠMT, že proinvestoval vlastní finanční prostředky v celkové výši 1 533 058 Kč a vyčísлил podíl vlastních prostředků. Dotace byla poskytnuta i vyčerpána v roce 2007 ve výši 6 000 000 Kč. V Rozhodnutí u parametru „Finanční spoluúčast“ je však uvedena částka 1 537 000 Kč, ve skutečnosti tedy žalobce proinvestoval částku ve výši 1 533 058 Kč z vlastních zdrojů. Nebyla tedy zcela dodržena podmínka spolufinancování projektu.

b) Nepostupoval při zadání předmětné veřejné zakázky způsobem stanoveným pro veřejného zadavatele, čímž vícenásobně porušil ustanovení zákona o veřejných zakázkách, a to tím, že:

- Uzavřel s vítězným uchazečem Smlouvu o dílo dřívě, než došlo k samotnému otevírání obdržených obálek, čímž byly porušeny zásady rovného zacházení a transparentnosti zakotvené v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Uzavřením smlouvy před uplynutím lhůty pro podání námitek došlo zároveň k porušení § 82 odst. 1 téhož zákona.

- Neprokázal odeslání výzvy o zahájení zadávacího řízení uchazečům, čímž došlo k porušení § 26 odst. 1 a § 39 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách.

- *Neprokázal uveřejnění výzvy vhodným způsobem na centrální adrese po celou dobu trvání lhůty pro podání nabídek, čímž došlo k porušení § 38 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Výzva k podání nabídek neobsahovala informaci o klasifikaci stavebních prací dle referenční klasifikace platné pro veřejné zakázky, čímž došlo k porušení § 47 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Z předložených dokladů žalobce není zřejmé, v jakém termínu potenciální uchazeči žádali o zadávací dokumentaci na předmětnou veřejnou zakázku, a v jaké lhůtě jim tato byla žalobcem zaslána, čímž došlo k porušení § 48 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Neprokázal, že potenciální uchazeči splňují kvalifikaci na předmětnou veřejnou zakázku, čímž došlo k porušení § 52 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Ve výzvě k podání nabídek stanovil, že základní kvalifikační předpoklady prokazují uchazeči čestným prohlášením, nabídky, jež žalobce obdržel, pak neobsahovaly výpisy z evidence rejstříku trestů, potvrzení příslušného finančního úřadu a potvrzení příslušného orgánu či instituce, čímž došlo k porušení § 53 odst. 1 a § 57 odst. 1 a odst. 2 zákona o veřejných zakázkách. Některé nabídky, jež žalobce obdržel, neobsahovaly rovněž výpis z obchodního rejstříku, čímž došlo k porušení § 54 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Nevyloučil z účasti v zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku uchazeče, kteří nesplnili kvalifikaci v požadovaném rozsahu, čímž došlo k porušení § 60 odst. 1 a odst. 2 zákona o veřejných zakázkách. Dále hodnotící komise nevyloučila z účasti v zadávacím řízení nabídky, které neobsahovaly výpis z obchodního rejstříku, čímž došlo k porušení § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Neprokázal splnění profesních kvalifikačních předpokladů dodavatelů, čímž došlo k porušení § 62 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Neprokázal, že v obdržení nabídkách byly uvedeny identifikační údaje uchazečů, čímž došlo k porušení § 68 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Neprokázal, že nabídky byly podány ve lhůtě pro podání nabídek, a dále neprokázal, že obdržené nabídky evidoval s uvedením pořadového čísla, data a času jejich doručení, čímž došlo k porušení § 69 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Neprokázal, že obdržené nabídky obsahují všechny součásti požadované zákonem či zadavatelem v zadávacích podmínkách, a dále hodnotící komise nevyřadila neúplné nabídky a nevyloučila uchazeče z účasti v zadávacím řízení, čímž došlo k porušení § 71 odst. 8 a odst. 10 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Neprokázal odeslání oznámení o výběru nejvhodnější nabídky všem uchazečům, a dále oznámení o výběru nejvhodnější nabídky neobsahuje identifikační údaje uchazečů, jejichž nabídka byla hodnocena, čímž došlo k porušení § 81 odst. 2 a odst. 3 zákona o veřejných zakázkách.*
- *Neodeslal oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění v informačním systému o veřejných zakázkách do 48 dní po uzavření smlouvy, čímž došlo k porušení § 83 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.*

- *Nevedl písemnou evidenci všech úkonů učiněných dodavatelem vůči zadavateli a zadavatelem vůči dodavatelům, Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže či Evropské komisi, čímž došlo k porušení § 148 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách.*

Výše popsaným postupem daňový subjekt porušil část B bod 4 Zásad PROGRAMU 233510 pro poskytování, čerpání a zúčtování dotací ze státního rozpočtu, určených na podporu rozvoje a obnovy materiálně technické základny ve sportu, č. j. 23260/2006-501 dostupné na www.msmt.cz (dále jen „Zásady“).

16. Při stanovení výše odvodu žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí vyšel z pokynu GFŘ D-38. Odvod za porušení rozpočtové kázně popsané výše pod písmenem a) stanovil ve výši 3 942 Kč, proti čemuž žalobce nebrojí. Za porušení rozpočtové kázně popsané výše pod písmenem b) pak stanovil odvod ve výši 900 000 Kč, přičemž předmětem sporu je právě přiměřenost této části odvodu.
17. V předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 4. 10. 2017, č. j. 31 Af 15/2016-65, zdejší soud mimo jiné ke stanovení výše odvodu učinil následující závěry: *„Žalovaný konkrétní závažnost pochybení žalobce z hlediska naplnění účelu dotace nezohlednil. Úvahy žalovaného jsou vedeny pouze v rovině obecných úvah o závažnosti zjištěného porušení zákona o veřejných zakázkách, respektive v rovině úvah o závažnosti z hlediska míry ohrožení či narušení zájmů chráněných zákonem o veřejných zakázkách. To jsou ovšem úvahy, které by spíše příslušely Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v řízení o správním deliktu podle zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný má naopak vážit konkrétní dopad zjištěného pochybení na plnění či neplnění dotační politiky státu. Žalovaný se sice zabýval naplněním účelu dotace, ovšem pouze ve vztahu k pochybení spočívajícímu v nedodržení podmínky spolufinancování. Ve vztahu k porušení zákona o veřejných zakázkách již takovou úvahu neprovedl, a napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné.“*
18. Podle názoru zdejšího soudu žalovaný v novém rozhodnutí sice hodnotil závažnost pochybení žalobce z hlediska naplnění účelu dotace, nicméně samotný odvod za porušení rozpočtové kázně fakticky stanovil primárně s ohledem na závažnost zjištěného porušení zákona o veřejných zakázkách bez zohlednění míry naplnění účelu dotace, a v konečném důsledku neproporcionálně.
19. Zatímco v některých případech může být hodnocení závažnosti z obou úhlů pohledu srovnatelné, nyní posuzovaná věc je zcela specifická. Zaprvé, žalovaný vzal za prokázané to, že účel dotace z hlediska plnění funkce stavby, pro kterou byla dotace poskytnuta, byl naplněn. Zadruhé, žalobce obdržel pět nabídek, u nichž nabídkové ceny činily 6 333 mil. Kč v případě „vítězného uchazeče“ a 6 998 mil. Kč, 7 116 mil. Kč, 7 256 mil. Kč a 8 312 mil. Kč v případě ostatních uchazečů. Pět nabídek, které nebyly koordinovány (nic takového přinejmenším není tvrzeno), jsou podle názoru soudu dostatečným vzorkem pro představu o stavu trhu a možné tržní ceně díla. Pokud nebyly zjištěny žádné indicie, které by poskytovaly představu odlišnou, pak měl žalovaný vycházet z toho, že kdyby se žalobce onoho nejzávažnějšího porušení nedopustil, byla by cena díla o 665 mil. Kč vyšší, a vyšší by tudíž bylo i čerpání dotačních prostředků. Z hlediska zájmů chráněných zákonem o rozpočtových pravidlech se tudíž ono pochybení jeví jako spíše formální (byť z hlediska zákona o veřejných zakázkách jde o pochybení zásadní). Tato skutečnost neznamená, že by vůbec nebyla narušena dotační politika státu a že by neměl být uložen žádný odvod za porušení rozpočtové kázně. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že na plnění účelu dotace je nutno nahlížet v širším kontextu a zahrnout do něj také plnění formálních požadavků

(jejich naplnění například může stěžovat kontrolu hospodaření a tím obecně fungování dotační politiky jako celku). Při stanovení výše odvodu však musí být zcela zásadním způsobem odlišováno pochybení z hlediska zájmů chráněných zákonem o rozpočtových pravidlech formální a pochybení, které má za následek vynaložení prostředků státu na účely neaprobované jeho dotační politikou.

20. Na jednu stranu lze rozumět snaze žalovaného, aby v daném konkrétním případě zásadní porušení zákona o veřejných zakázkách neuniklo spravedlivé sankci, nicméně na stranu druhou je stále nutno pamatovat na to, že za samotné porušení zákona o veřejných zakázkách má sankci ukládat Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Pokud tak neučiní, nemůže jeho nečinnost „dohánět“ správce daně prostředky, které k tomuto účelu neslouží. Správce daně nemá hledat spravedlivý trest za porušení zákona o veřejných zakázkách, nýbrž odvod za porušení rozpočtové kázně přiměřený tomu, v jaké míře byla narušena dotační politika státu. Ačkoliv má stát v rámci své dotační politiky jistě zájem na tom, aby byly veřejné prostředky vynaloženy po férovém zadání veřejné zakázky, zajištění hospodářské soutěže je zde spíše doprovodným (v obecné rovině žádoucím) efektem, nikoliv primárním cílem. Převedeno na nyní posuzovanou věc, cílem státu nebylo financovat férovou hospodářskou soutěž a přiměřené zisky soutěžitelů, nýbrž výstavbu haly pro národní házenou. Proto závažné porušení zákona o veřejných zakázkách nutně neznamenalo závažné porušení rozpočtové kázně, postupoval-li příjemce dotace prokazatelně hospodárně a svým nezákonným postupem naopak snížil výdaje ze státního rozpočtu.
21. Žalovaný podle názoru soudu stále fakticky nahlíží na odvod za porušení rozpočtové kázně jako na „trestní“ sankci pro porušení zákona o veřejných zakázkách. Lze to ilustrovat i na úvahách žalovaného o tom, že na odvod uplatnil zásadu absorpce a vycházel pouze z nejzávažnějšího pochybení spočívajícího ve střetu zájmů (viz bod 54 napadeného rozhodnutí). V případě odvodu, který má plnit funkci reparační (nikoliv funkci „trestu“) však není důvod pro použití absorpční zásady. Ostatně to není ani podstatou pravidla obsaženého v čl. III. bodu 6 pokynu GFŘ D-38. Ten pouze hovoří o souhrnném vyčíslení odvodu za více porušení téhož „druhu“. Uplatnění zásady absorpční tedy jen podtrhuje skutečnost, že žalovaný odvod vnímá jako „trest“, přičemž žalobce trestá pouze a jen za porušení zákona o veřejných zakázkách, ačkoliv tato role mu nepřísluší.
22. Soud si proto dovolí dále rozvinout své úvahy, které již uvedl v rozsudku ze dne 4. 10. 2017, č. j. 31 Af 15/2016-65. V něm zdůraznil rozdíl mezi činností Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který při ukládání pokut za přestupky hodnotí závažnost samotného porušení zákona o veřejných zakázkách, a činností orgánů finanční správy, které by při stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně naopak měly hodnotit primárně míru naplňování účelu dotace. Tuto základní myšlenku se pokusí soud podrobněji a názorněji vysvětlit pro její snazší osvojení žalovaným v dalším řízení.
23. Soud v první řadě zdůrazňuje, že odpovědnost za přestupky (resp. dříve správní delikty) podle zákona o veřejných zakázkách je založena na potencialitě ovlivnění výběru dodavatele (resp. nejvhodnější nabídky). Tento přístup vyjadřuje skutečnost, že již ohrožení zákonem chráněných zájmů je důvodem pro uložení sankce. Tato možnost má zadavatele odrazovat od porušení zákona, a to i v případě, že by snad svým protiprávním jednáním ve skutečnosti usilovali o hospodárnější nakládání s veřejnými prostředky. Hospodárnost zde není primární chráněnou hodnotou a nezbavuje proto zadavatele odpovědnosti za případný přestupek.

24. Naproti tomu stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně se řídí zcela odlišnou logikou. Má-li platit judikaturou opakovaná premisa, že odvod není sankcí „trestního“ charakteru, pak musí odvod skutečně sledovat jako cíl nápravu (reparaci) protiprávního stavu. Nemůže být proto postačující pouze to, že zadavatel svým jednáním ohrozil zákonem chráněné zájmy, musí nastat také faktický negativní účinek jeho jednání, který je potřeba napravit (reparovat). Pouhá možnost ovlivnění výběru dodavatele je zde zcela irelevantní, podstatné jsou konkrétní reálné (nikoliv pouze potenciální) důsledky porušení rozpočtové kázně.
25. Zatímco pro Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je porušení zákona o veřejných zakázkách a jím chráněných zájmů alfou a omegou, pro orgány finanční správy se má jednat toliko o jakýsi výchozí bod. Porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek je jistě důvodem pro iniciaci řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně, jde o splnění formální podmínky pro stanovení odvodu. Výše odvodu se však již má odvíjet od samotné právní úpravy, jíž se řídí poskytování dotací. Právě v této právní úpravě (např. v zákoně o rozpočtových pravidlech) je nutno hledat chráněné zájmy, které byly jednáním zadavatele narušeny a které je nutno stanovením přiměřené výše odvodu napravit.
26. Pro ilustraci si soud dovolí poměrně vzdálenou analogii, která však umožňuje lépe pochopit, jak zdejší soud vnímá rozdíl mezi tím, co by měl hodnotit Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, a tím, co by měl hodnotit orgán rozhodující o odvodu za porušení rozpočtové kázně. Vzdáleně lze postupy obou orgánů přirovnat k trestnímu řízení a s ním souvisejícímu soukromoprávnímu sporu o náhradu škody či přiměřené zadostiučinění. I zde je spáchání protiprávního činu podmínkou pro to, aby byla konstatována odpovědnost za újmu, nicméně výši náhrady škody či zadostiučinění nelze primárně odvíjet od závažnosti trestného činu, nýbrž od charakteru a rozsahu újmy na straně poškozeného. Analogicky vztaženo na nyní posuzovanou otázku by neměl žalovaný primárně hodnotit závažnost porušení zákona o veřejných zakázkách, nýbrž onu újmu (v nejširším slova smyslu) na straně státu.
27. Ukázkovým příkladem, kdy má porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek zásadní negativní dopad z hlediska zájmů chráněných zákonem o veřejných zakázkách a naopak pozitivní dopad z hlediska zájmů chráněných zákonem o rozpočtových pravidlech, je nevyloučení uchazeče s nejuhodnější nabídkou pro jeho formální pochybení (například pozdní předložení dokladů). Je zřejmé, že takový postup šetří veřejné prostředky (což by měly primárně zohledňovat orgán rozhodující o odvodu za porušení rozpočtové kázně), narušuje však férovou soutěž mezi dodavateli (což by měl primárně zohledňovat Úřad pro ochranu hospodářské soutěže). Taková situace přitom částečně (vedle dalších pochybení žalobce) nastala i v nyní projednávané věci.
28. Je vhodné poznamenat, že základy chybného nahlížení na stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně obsahuje již samotný pokyn GFŘ D-38. Příkladem mohou být body 13 a 14 článku I. Přílohy, které diferencují výši odvodu v závislosti na tom, zda pochybení zadavatele mohla mít vliv na výsledek zadávacího řízení (zde je „sazba“ odvodu vyšší) či vůbec nemohla (zde je „sazba“ odvodu nižší). Potenciální vliv na výsledek zadávacího řízení je však primárně hlediskem zákona o veřejných zakázkách (a mimo jiné znakem skutkové podstaty přestupku) a nijak nevypovídá o míře naplnění účelu dotace, potažmo míře narušení dotační politiky státu. Není také například vůbec zřejmé, proč se v bodech 6 a 7 článku I. Přílohy rozlišuje zásadním způsobem mezi neoprávněným zadáním víceprací při překročení zákonného limitu hodnoty původní zakázky a při jeho

nepřekročení. Z hlediska zákona o rozpočtových pravidlech by totiž měla být logika jednoduchá – náprava (reparace) by zde měla spočívat v tom, že by měl jakékoliv nezákonně zadané vícepráce financovat zadavatel z vlastních prostředků. Této logice by měla odpovídat výše odvodu ve všech případech nezákonného zadání víceprací. Hranice stanovené v zákoně o veřejných zakázkách pro účely volby zadávacího řízení by z hlediska výše odvodu měly být zcela irelevantní. I některá další ustanovení vzbuzují dojem, že Generální finanční ředitelství „sazby“ stanovovalo podle obecné závažnosti typových přestupků dle zákona o veřejných zakázkách, nikoliv podle míry plnění účelu dotace. Například „sazby“ v bodech 1 a 2 článku I. Přílohy jsou stanoveny velmi konkrétně pouze v závislosti na míře zkrácení lhůty pro podání nabídky, takže prostor pro zohlednění hlavního hlediska (naplnění účelu dotace) je téměř nulový. Celkově proto soud vnímá pravidla obsažená v uvedeném pokynu jako nevhodná a kontraproduktivní, neboť neposkytují návod (ačkoliv by se mělo primárně jednat o metodický návod), jak hodnotit míru naplnění účelu dotace, a naopak zužují manévrovací prostor orgánům finanční správy na základě nevhodných kritérií.

29. Důsledné rozlišování role orgánu stanovujících odvod za porušení rozpočtové kázně a Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže je podle názoru soudu zcela zásadní i z toho důvodu, že se soud často setkává s případy, kdy žalobci za každou cenu brojí proti rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nikoliv proto, že by si své pochybení (často formální) neuvědomovali, nebo že by jim samotná pokuta za přestupek přišla neadekvátní, nýbrž proto, že v návaznosti na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže jim hrozí mnohem citelnější odvod za porušení rozpočtové kázně. Soudy jsou přitom nuceny jakékoliv argumenty ohledně odvodu za porušení rozpočtové kázně v řízení o přezkumu rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ponechat stranou a nebrat je v úvahu ani při posuzování přiměřenosti pokuty. Mají-li však pokuta za přestupek a odvod za porušení rozpočtové kázně skutečně představovat dvě odlišné otázky posuzované ve dvou odlišných řízeních, z nichž jedno je řízení sankční, kdežto druhé reparační, musí soud trvat na tom, aby orgány finanční správy v řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně přestaly hodnotit závažnost pochybení zadavatele z hlediska zákona o veřejných zakázkách a zaměřily se výlučně na závažnost pochybení příjemce dotace z hlediska zákona o rozpočtových pravidlech.
30. Současné nazírání judikatury na částečné překrývání pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a orgánů finanční správy je postaveno na východisku, že pouze jeden z těchto orgánů „trestá“, zatímco druhý pouze rozhoduje o nápravě protiprávního stavu. Pokud by však byla právní úprava odvodu za porušení rozpočtové kázně interpretována tak, že orgány finanční správy mají hodnotit porušení rozpočtové kázně stejnými hledisky jako Úřad pro ochranu hospodářské soutěže a ukládat odvody čistě podle závažnosti porušení zákona o veřejných zakázkách (tedy nikoliv v závislosti na skutečné „újmě“ na straně státu), pak by již odvod za porušení rozpočtové kázně neplnil funkci reparační. Podle názoru soudu by v takovém případě muselo být přistoupeno ke změně nahlížení soudů na charakter odvodu a ten by musel být vnímán jako „trestní“ sankce se všemi s tím spojenými důsledky.
31. Lze uzavřít, že úvahy žalovaného i samotná výše stanoveného odvodu svědčí o tom, že žalovaný stanovil výši odvodu primárně v závislosti na závažnosti porušení zákona o veřejných zakázkách. Odvod ve výši 15 % z částky dotace je ovšem podle názoru soudu zcela nepřiměřená tomu, že žalovaným bylo zároveň zjištěno, že účel dotace (v užším

slova smyslu, tj. účel objektu, který byl na základě dotace postaven) byl zcela naplněn a nabídková cena vítězného uchazeče byla o 665 mil Kč nižší než nabídková cena druhého uchazeče (přičemž celkem bylo podáno pět nabídek). Jakkoliv soudu nepřisluší nahrazovat správní uvážení žalovaného, může s ohledem na konkrétní okolnosti případu dát za pravdu žalobci v tom, že za přiměřený by s ohledem na popsání skutečnosti bylo možné považovat odvod v řádu desítek tisíc Kč, neboť žalobce se dopustil vícero pochybení, která lze ovšem z hlediska zájmů chráněných zákonem o rozpočtových pravidlech označit spíše jako formální.

32. Z uvedených důvodů soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. V dalším řízení bude na žalovaném, aby stanovil odvod ve výši, která bude odpovídat závažnosti žalobcova pochybení z hlediska zákona o rozpočtových pravidlech, tj. primárně v závislosti na míře naplnění účelu dotace a míře narušení dotační politiky státu.
33. Soud se dále zabýval námitkami směřujícími proti odvolacímu rozhodnutí o penále. Ve vztahu k němu žalobce z podstatné části uplatňuje shodné námitky, jako proti odvolacímu rozhodnutí o odvodu.
34. Ačkoliv samotná nezákonnost rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není důvodem pro zrušení rozhodnutí o penále, zrušení rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně již takovým důvodem je. Rozhodnutí o penále je totiž svou povahou akcesorické a nemůže samo o sobě obstát (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 As 221/2014-35). Zrušení rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně je proto nutno zohlednit i v případě, že k němu dochází po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud rozhodnutí o penále nemůže ponechat účinky s alibistickým odůvodněním, že v době jeho vydání pro takový postup byly splněny všechny zákonné podmínky. Rozhodnutí o penále zásadním způsobem zasahuje do práv daňového subjektu, přičemž rozsah jeho samostatného přezkumu je nutně omezen tím, že v rámci něj nelze přezkoumávat důvody uložení samotného odvodu za porušení rozpočtové kázně. Proto soud nutně musí při jeho přezkumu přihlídnout ke skutečnosti, že rozhodnutí o porušení rozpočtové kázně shledal nezákonným.
35. Podle názoru soudu přitom není rozhodné, zda již byla nezákonnost rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně konstatována pravomocným rozsudkem před posuzováním zákonnosti rozhodnutí o penále, nebo zda je konstatována zároveň. Povinnost vyčkat na právní moc rozsudku zrušujícího rozhodnutí o odvodu by byla podle názoru soudu formalismem, který by navíc snižoval ochranu práv daňového subjektu. Jak uvedl NSS v rozsudcích ze dne 27. 3. 2007, č. j. 2 Afs 102/2006-95, nebo ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 33/2007 – 67, důvodem pro zrušení rozhodnutí o penále je již samotná možnost, že by po určitou dobu existovala pravomocná a vykonatelná rozhodnutí, která nemají oporu v pravomocně stanovené daňové povinnosti. Společné řízení o žalobách jak proti rozhodnutí o odvodu, tak proti rozhodnutí o penále, přitom vede k úplné eliminaci takového nežádoucího stavu, na rozdíl od postupného přezkumu. Navíc je důvod pro zrušení rozhodnutí o penále spočívající ve zrušení rozhodnutí o odvodu pravomocně konstatován až v okamžiku pravomocného zrušení rozhodnutí o odvodu, neboť oba okamžiky splývají. Nemůže se proto ani stát, že by rozhodnutí o zrušení penále (z důvodu současného rušení rozhodnutí o odvodu) nabylo právní moci dříve než zrušení rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně.

36. Z uvedených důvodů soud přistoupil také ke zrušení rozhodnutí o penále. Soud však opakuje, že zrušujícím důvodem v tomto případě není samotná nezákonnost rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, nýbrž skutečnost, že tato nezákonnost byla konstatována zdejším soudem v rámci soudního přezkumu tohoto rozhodnutí.
37. Nad rámec námitek, které žalobce směřoval shodně i vůči odvolacímu rozhodnutí o odvodu, žalobce v žalobě proti odvolacímu rozhodnutí o penále namítá, že žalovaný nezkoumal délku období, kdy byl žalobce objektivně v prodlení a kdy bylo prodlení způsobeno nečinností finančního úřadu. Ten totiž podle žalobce zahájil kontrolu až s odstupem řady let.
38. Uvedenou námitku soud neshledal důvodnou.
39. Podle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech „[z]a prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b)“ (podtržení doplněno zdejším soudem). Podle § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech pak platí, že „[s]právu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají finanční úřady podle daňového řádu“.
40. Penále je ve vztahu k porušení rozpočtové kázně sekundárním nárokem, který je existenčně spjat s povinností provést odvod za porušení rozpočtové kázně, má tedy akcesorickou povahu, a sleduje tak jeho osud (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 48/2014 – 35; či ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011-86). Povinnost platit penále vznikne pouze tehdy, jestliže je příjemce dotace v prodlení s provedením odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, dle něhož se penále počítá ode dne následujícího po dni, kdy byla porušena rozpočtová kázeň, do dne provedení odvodu či jiné zákonem stanovené skutečnosti). Platební výměr na penále za prodlení s odvodem má charakter deklaratorního rozhodnutí. Platí totiž, že povinnost platit penále vzniká přímo ze zákona a správce daně ani žalovaný nejsou nadáni správním uvážením ohledně uložení penále či jeho výše (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011 – 82; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 53/2013 - 33). Z konstrukce § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech dále plyne, že penále je splatné dnem porušení rozpočtové kázně (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2009, č. j. 5 Afs 70/2008 – 152).
41. Lhůta pro výpočet penále počíná běžet automaticky, bez ohledu na to, zda ten, kdo porušil rozpočtovou kázeň, o tomto svém pochybení věděl. Na běh této lhůty tak nemůže mít žádný vliv to, že kontrola byla zahájena až s odstupem řady let. V rozsudku ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 65/2018 - 42, NSS potvrdil, že „si příjemci dotace nemusí být vědomi porušení od samého počátku plynutí doby prodlení. Právní úprava penále v § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech však počátek doby prodlení určuje bezvýjimečně. NSS již v minulosti dovodil, že „[v]yměření penále není koncipováno na základech subjektivní odpovědnosti, nýbrž odpovědnosti objektivní [...] Počátek běhu doby se rozhodně neposouvá do okamžiku, kdy se stěžovatel dozví o tom, že rozpočtovou kázeň při čerpání dotace porušil“ (rozsudek ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 48/2014-35). Je pravda, že právní úprava penále založená na objektivní odpovědnosti je přísná. Na toto ustanovení je však třeba nahlížet optikou toho, že dotace je formou určitého dobrodiní ze strany státu. Právě proto je poskytnutí dotace vázáno na dodržování přísných podmínek a je spojeno s přísnými následky při jejím

neoprávněném použití. Odpovědnost za nevrácení neoprávněně použité částky dotace a s tím spojenou majetkovou újmu nelze v takovém případě přenášet na stát“ (podtržení doplněno zdejší soudem). Zároveň obecně platí, že ani případné průtahy v rámci správního řízení nemohou přivodit nezákonnost rozhodnutí, které bylo v takovém řízení vydáno (viz rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 Afs 43/2018 – 45).

IV. Shrnutí a náklady řízení

42. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadená rozhodnutí a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
43. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplacených soudních poplatků za 2 žaloby a 1 návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši celkem 7 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 5 úkonů právní služby (2x příprava a převzetí věci, 2x sepis žaloby a 1x sepis repliky) 5 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 5 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 3 570 Kč. Celková výše účelně vynaložených nákladů řízení žalobce tak činí 27 570 Kč. Jako náklady, které nebyly vynaloženy účelně, soud vyhodnotil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve věci 31 Af 18/2020 z důvodu, že návrh byl nadbytečný s ohledem na povolené posečkání s placením odvodu, a dále soudní poplatek za první návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve věci 31 Af 18/2021 z důvodu, že žalobce v tomto prvním návrhu vůbec nekonkretizoval a nedoložil hrozbu vážné újmy.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. března 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu